

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **M. R.**
státní příslušník Íránské islámské republiky

zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s.
sídlem Havlíčkovo nám. 2, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 - Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-LE05-NV-2024, o nepovolení vstupu na území

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobce dne 22. 10. 2024 přicestoval letecky z Larnaky na Letiště Václava Havla Praha (dále jen „letiště“). Při hraniční kontrole v tranzitním prostoru letiště se žalobce neprokázal žádným cestovním dokladem, povolením k pobytu ani jiným dokladem totožnosti a měl

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. M.

v úmyslu vstoupit na území České republiky. Údaje ke své totožnosti vyplnil v čestném prohlášení. K jeho osobě nebyly lustrací v příslušných evidencích zjištěny žádné informace. Žalobcova totožnost tedy byla stanovena toliko na základě jím uvedených údajů a nebylo ji možné ověřit. Na základě tohoto zjištění Policie České republiky odepřela žalobci vstup na území České republiky. V návaznosti na to žalobce dne 23. 10. 2024 požádal o mezinárodní ochranu. Jelikož tak učinil v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha, byl policií přemístěn do zdejšího přijímacího střediska.

2. Součástí správního spisu je čestné prohlášení ze dne 25. 10. 2024 o totožnosti žalobce, dle něhož se jmenuje M. R., narodil se 4. 1. 2004 a je státním příslušníkem Íránské islámské republiky. Ze spisu je zřejmé, že výzva k poskytnutí údajů k žádosti i předvolání k pohovoru byly žalobci doručeny dne 23. 10. 2024 a jsou jím podepsány. Oba dokumenty jsou psané latinkou v jazyce českém a kurdském, dialektem kurmándží. Pro úkony prováděné se žalobcem byl ustanoven tlumočník pro jazyk kurdský.
3. Dne 25. 10. 2024 žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že se narodil a celý život bydlel ve vesnici Q., kraji S. v Íránu. Je kurdské národnosti, muslimského sunnitského vyznání a mluví kurdsky. K otázce politického přesvědčení uvedl, že je proti íránskému režimu, není členem žádné strany ani organizace, nicméně je příznivcem Kurdské demokratické strany v Íránu. Politicky se neangažoval, ale pomáhal svému bratrovi, který byl členem této strany. Cestu do České republiky žalobci zařizoval převaděč, známý jeho strýce. Šel 7. 10. 2024 pěšky z Q. na hlavní silnici, tam ho nabrala dodávka převaděče, ve které několik dní cestoval schovaný v nákladním prostoru. Neví, jak dlouho, kudy ani kam jel. Cestou přestoupil do kamionu, pak převaděč někomu zavolal a někdo ho odvedl do letadla. Neví, kde to bylo. Neví, jaké měl doklady, nic neměl. Na území České republiky přicestoval letecky dne 22. 10. 2024. Neměl žádné cestovní doklady a nikdy předtím nepobýval na území Evropské unie. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že tady chce žít v míru a bezpečí, hlavně se nechce vrátit do země původu.
4. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor, při němž vypověděl, že se nemůže ničím prokázat, neboť všechno nechal doma. Nemá žádné vzdělání, v mešitě se naučil číst a psát pouze arabským písmem. Nečetl výzvu k poskytnutí údajů ani předvolání v kurdském dialektu kurmandží, neboť neumí latinku. Tyto podepsal a napsal tam datum, neboť dostal ještě poučení v sorání, které si přečetl. Vycestoval z Íránu bez dokladů, jelikož nebyl doma, když mu strýc volal, že musí utéct. V Íránu doklady měl, ale neví jaké. Žalobce nevěděl o tom, že přiletěl z Kypru a nevěděl, jak se tam dostal. Má za to, že tam jel kamionem. Opustil Írán z důvodu obavy o život. Jeho bratra zabil íránský režim někdy v březnu nebo dubnu tohoto roku. Byl u toho, když jeho bratra zatkli a pak už ho neviděl. Obklíčili celou vesnici a zatkli i jiné lidi, ale žalobce utekl. Následně se opravil, že bratra zatkli mimo vesnici. Bratr byl členem Kurdské demokratické strany a když přijel někdo z úřadu, členové této strany utekli z vesnice a schovali se. Žalobce jim pomáhal, nosil jim jídlo a věci. Žalobce nezatkli, protože na něj nic neměli. Dne 7. 10. 2024 v noci žalobce odešel z domova a po cestě za převaděčem mu volal strýc, aby mu sdělil, že v jeho vesnici zatýkají (zatkli sousedy) a varoval ho, aby už se domů nevracel. Sám žalobce v Íránu nikdy problémy neměl, ale je proti íránskému režimu. Pomáhal členů výše uvedené strany a rozdával jejich letáky (papíry), ale neví, co na nich bylo napsané. Současně netuší, od koho tyto papíry dostal, či komu je odevzdal. Bylo to domluvené přes strýce. Pašoval je mezi Íránem a Irákem. Takto pašoval i další věci např. dzusy a mýdlo. Potřeboval si vydělat peníze, proto pašoval normální zboží a strýc mu řekl, aby převezl i ty papíry. Dělal to jen asi měsíc, bál se, aby ho nechytily. Zboží

pašoval přibližně 4-5 měsíců, od května až do odjezdu. Žalobcův bratr se jmenoval M. R., bylo mu asi 30-31 let. Žalobce neví, jak bratra zabili (nejspíš oběšení), dozvěděl se to od otce. Žalobce nezná žádné íránské bezpečnostní složky, ale má za to, že íránský režim je teroristický. Bojí se zatčení, protože pomáhal s papíry (letáky) a celá jeho rodina je proti režimu. Obává se, že ho udali sousedi. Ve vesnici se ví, že žalobce pašuje. Vědělo se i o tom, že pašovali sousedi, někdo je udal a následně je zatkli. Hodně pašeráků bylo během pašování zabito (zastřeleno) na hranicích, nebo zatčeno a následně popraveno. Důvodem jeho odjezdu z vlasti byla obava o život. Utekl, protože zjistili, že je pašerák. O mezinárodní ochranu žalobce žádá, jelikož chce žít v klidu a bezpečí, nechce se vrátit. Jeho bratra zatkli za členství ve straně, jinak byl pasák ovce. Zatkli ho, když pásal ovce na pastvě. Žalobce byl u toho, protože bratrovi nosil jídlo. Ostatní lidi (sousedí) z vesnice byli zatčeni za pašeráctví až po žalobcově útěku. Rodiče žalobce jsou zemědělci a zůstali doma. V Evropě nemá žádné příbuzné.

5. Následně žalovaný vydal rozhodnutí specifikované v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalobci nepovolil vstup na území České republiky, a současně stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup, a to do 20. 11. 2024. V odůvodnění uvedl, že totožnost žalobce nebyla spolehlivě zjištěna, neboť se neprokázal dokladem totožnosti a ani lustrací v evidencích nebyly k jeho osobě zjištěny žádné informace. Údaje o totožnosti žalobce vyplněné v čestném prohlášení nelze dle žalovaného považovat za spolehlivě zjištěné, neboť závisí pouze na libovůli žalobce a jejich pravdivost nebylo možné ověřit. Navíc v seznamu cestujících linky, kterou žalobce přicestoval do Prahy, nebyla nalezena osoba cestující pod uváděnou totožností. Žalobce tedy zřejmě po cestě do Prahy vystupoval pod jinou totožností, čímž byla věrohodnost jím uváděných údajů snížena. Žalovaný proto dospěl k závěru, že byly naplněny důvody pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný vyloučil možnost uložení mírnějších opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, neboť žalobce na území ČR vstoupil neoprávněně, cestoval nelegálně, bez dokladů a s pomocí převaděče. Navíc z jeho vyjádření vyplývají zjevné rozpory ohledně důvodů odchodu z vlasti. Do protokolu o poskytnutí údajů k žádosti žalobce uvedl skutečnosti naznačující, že jeho útěk měl politické konotace. Při pohovoru však vyšlo najevo, že utekl ze strachu ze zatčení kvůli pašování zboží přes hranice, tedy kvůli obecně kriminálnímu jednání. Výpověď žalobce tak ztrácí konzistenci a věrohodnost. O neúčinnosti zvláštních opatření v případě žalobce svědčí nejen dosavadní nerespektování právního řádu, ale též účelovost jeho jednání, tj. rozporné výpovědi. Nelze proto očekávat, že by žalobce respektoval mírnější zákonná omezení v podobě zdržování se v určeném pobytovém středisku či hlášení se ministerstvu v pravidelných intervalech. Fakticky by žalobci nic nezabránilo v pokusu o neoprávněné překročení státní hranice. Dle žalovaného je za účelem spolehlivého zjištění totožnosti žalobce, ke kterému v současnosti provádí policejní orgán příslušné kroky, nezbytné omezení svobody a pohybu žalobce a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany za jeho umístění v přijímacím středisku. Žalovaný rovněž neshledal důvody, pro které by bylo možno žalobce považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j) zákona o azylu. Při úvaze o stanovení délky doby nepovolení vstupu žalovaný přihlédl k předpokládané délce řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a k tomu, že je třeba vyčkat na výsledek úkonů prováděných policejním orgánem za účelem spolehlivého zjištění totožnosti žalobce.
6. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah žaloby

7. Žalobce namítá, že mu byl odepřen dostatečný čas na vyhledání právního poradenství, které by mu umožnilo plně porozumět a připravit se na úkony v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Domnívá se, že žalovaný předčasně konal úkon poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovor. Výzva a předvolání k těmto úkonům byly totiž žalobci doručeny dne 23. 10. 2024, přičemž oba úkony byly stanoveny na den 25. 10. 2024 v 9:00. Z toho žalobce dovozuje porušení ustanovení § 10 odst. 1 a § 23 odst. 4 zákona o azylu, dle něhož výzva a předvolání k daným úkonům musí být žadateli o mezinárodní ochranu doručeny nejméně 2 pracovní dny před jejich konáním. Žalobce má za to, že s ohledem na § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se do této dvoudenní lhůty nezapočítává den doručení, protože se dané úkony mohly konat nejdříve dne 26. 10. 2024. V této souvislosti uvádí, že dne 24. 10. 2024 byla zmocněnkyně žalobce informována o tom, že se ve středisku nachází osoba žalobce, se kterým se zaměstnanci střediska příliš nedomluví, neboť pravděpodobně mluví kurdským dialektem sorání, jehož zvuková verze v překladu chybí. Žalobce přitom neumí plyně číst. Zmocněnkyně žalobce proto zajistila tlumočnicka, se kterým se 25. 10. 2024 po poledni dostavila do střediska. Po příchodu však zjistila, že s žalobcem byl již ráno proveden úkon poskytnutí údajů k žádosti i pohovor, aniž by měl žalobce informace o tom, co ho čeká a jaké má během těchto úkonů práva. Přítomnost právního zástupce u těchto úkonů hraje klíčovou roli, neboť může cizinci z jiného kulturního prostředí a s jinou mírou gramotnosti pomoci utřídit si informace tak, aby dávaly chronologicky smysl a byly relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Jelikož zmíněné úkony byly provedeny méně než 2 dny od doručení výzvy a předvolání, přičemž žalobci nebyl poskytnut dostatečný čas k zajištění právního poradenství, bylo řízení zatíženo procesní vadou, jež měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zástupkyně žalobce rovněž nemá k dispozici výsledky těchto úkonů ani protokoly z nich vzešlé.
8. Dále žalobce uvádí, že správní orgán musí vždy před vydáním rozhodnutí o nepovolení vstupu zvážit, zda nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalobce nepochybně, že byla naplněna první podmínka pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, tedy že jeho totožnost nebyla spolehlivě zjištěna a ověřena, avšak nesouhlasí s tím, že v jeho případě nebylo možné účinně uplatnit alternativu zajištění podle § 47 zákona o azylu. Nesouhlasí přitom zejména s důvody, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti uložení zvláštního opatření, tj. že žalobce při cestě pravděpodobně použil padělané doklady či předstírá falešnou identitu a že jeho výpovědi vykazují rozpory.
9. Dle žalobce prokázání se padělaným dokladem nelze bez dalšího považovat za důvod neúčinnosti uložení zvláštních opatření. Zejména pokud účelem zajištění je spolehlivé zjištění totožnosti u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří padělané doklady užili pouze s cílem opustit zemi původu a dostat se do bezpečí. Poukazuje na to, že osoby prchající před pronásledováním si často nemohou zajistit platný doklad a vízum. Pořízení padělaného dokladu tak bývá jediným způsobem, jak se v tíživé situaci mohou co nejrychleji dostat ze země původu. Skutečnost, že takové osoby nemají platný doklad a vízum by jim neměla být automaticky přičítána k tíži (čl. 31 odst. 1 Ženevské úmluvy). V tomto ohledu žalobce zpochybňuje správnost závěrů některých rozhodnutí správních soudů. Konkrétně se neztotožňuje se závěrem plynoucím z usnesení NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 128/2023-35, v němž se jednalo o cizince, jehož jediným proviněním bylo to, že si obstaral padělané doklady, aby mohl vycestovat ze země původu a požádat si o azyl. Soud však konstatoval,

že takovému cizinci lze uložit zvláštní opatření pouze výjimečně a potvrdil rozhodnutí o nepovolení vstupu. Žalobce s tímto nesouhlasí. Navíc dodává, že v daném případě nebylo možné argumentovat rozsudkem NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89, neboť ten se týkal velice odlišné situace, kdy osoba vědomě několik let nelegálně pobývala a pracovala v Evropské unii na základě padělaných dokladů a nečinila žádné kroky vedoucí k legalizaci pobytu, přičemž požádala o mezinárodní ochranu až v návaznosti na hrozící správní vyhoštění. Žalobce má za to, že žadatele o mezinárodní ochranu, jež přicestovali s padělanými doklady, ale mají čistý trestní rejstřík a neexistuje o nich zmínka v databázích, nelze sankcionovat a aplikovat u nich zajištění stejným způsobem jako u osob, kteří se na území dopouštěly nelegální činnosti a mají být vyhoštěny. Rovněž nelze předjímat, že každý žadatel o mezinárodní ochranu jedná účelově a podáním žádosti se snaží obejít imigrační předpisy. Stejně tak žalobce nesouhlasí se závěrem rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2024, č. j. 48 A 8/2024-33, který dle něj aproboval skutečnost, že pokud se cizinec prokáže pozměněným průkazem totožnosti pod falešnou identitou, sníží tato skutečnost jeho věrohodnost natolik, že mu nelze účinně uložit zvláštní opatření. Právní věta rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 16/2017-41, že prokázání se padělaným či pozměněným dokladem samo o sobě postačuje k domněnce, že by uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu bylo neúčinné, dle žalobce dopadá pouze na případy zajištění podle § 46 odst. 1. písm. e) zákona o azylu, jehož účelem je předejít maření výkonu správního vyhoštění. Žalobce považuje za nesprávné též rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023-27 a ze dne 17. 10. 2023, 48 A 5/2023-25, neboť argumentují nepřiléhavou judikaturou týkající se správního vyhoštění, jejíž závěry aplikují na řízení o nepovolení vstupu na území. V prvním případě se však jedná typově o cizince, kteří se na území dlouhodobě nelegálně zdržovali a až po zahájení řízení o správním vyhoštění podali žádost o mezinárodní ochranu, v druhém případě se skutečně jedná o žadatele o mezinárodní ochranu, s nimiž ani nelze zahájit řízení o správním vyhoštění. Žalobce se proto domnívá, že žalovaný nemůže napadené rozhodnutí odůvodnit tím, že jelikož se žalobce neprokázal žádným dokladem (případně k letecké přepravě použil padělané doklady), nelze v jeho případě účinně uplatnit zvláštní opatření.

10. Neuložení zvláštních opatření nelze odůvodnit ani rozpory v žalobcově výpovědi. Žalobcem uváděné důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž nejsou v rozporu, ale naopak se doplňují. Žalobce ve výpovědi uvedl, že je příznivcem Kurdské demokratické strany a obává se ohrožení ze strany íránského režimu, který zabil jeho bratra. Následně uvedl, že se obává i zatčení kvůli pašování zboží mezi Íránem a Irákem. Již ze znalosti života *kolberů* je zřejmé, že žalobce uváděl důvody pronásledování z důvodu národnostní a politické příslušnosti. Bratr žalobce byl členem Kurdské demokratické strany, kterou íránské režim považuje za teroristickou organizaci. Žalobce je příznivcem této strany a ve spojení se svým bratrem je vnímán jako protirežimní osoba. Po smrti bratra začal žalobce vykonávat práci *kolbera*, aby se uživil a mohl opustit Írán. Zboží přenášené *kolbery* zahrnuje spotřební zboží, které lze legálně koupit a prodat, např. balené potraviny, televizory, textil, zdravotnické výrobky apod. Někteří *kolbeři* mají oficiální licenci, jiní nemají. Jedná se o jedno z mála povolání (byť na hraně legality), kterým se lze v íránském Kurdistanu uživit. O systematickém vraždění *kolberů* íránskými pohraničníky na hranicích se zmiňuje Zvláštní zpravodaj OSN pro lidská práva v Íránu ve výroční zprávě z roku 2012. Ročně je jich zabito či zraněno několik set, jen za rok 2023 šlo o 444 zabitých *kolberů*. K tomu žalobce odkazuje též na stránku organizace Kurdistan Human Rights Network, která mapuje vraždy, zranění a jiné incidenty, včetně jím popisovaného incidentu. Podíl

kolberů na pašování zboží do Íránu je zanedbatelný, jedná se o zhruba 0,5 % pašovaného zboží. Íránský režim nespatřuje problém v samotném pašování, nýbrž v existenci neformální kurdské ekonomiky. Žalobce s ohledem na výše uvedené namítá, že závěr žalovaného o tom, že údaje poskytnuté žalobcem obsahují rozpory, je založen na nesprávné úvaze, že žalobcova aktivita spočívá v obecné kriminální činnosti. Práce *kolberů*, resp. jejich pašování nelze považovat za běžně kriminální jednání, nýbrž za jeden ze základních zdrojů obživy potlačované kurdské menšiny v dané oblasti. Tyto informace mohl žalovaný vzít v potaz, pokud by se pokusil vyhledat více informací o realitách Kurdistánu a povolání *kolberů*. Lze shrnout, že žalobce by v zemi původu mohl být pronásledován, jelikož je Kurd, který vykonává povolání *kolbera* a je příznivcem Kurdské demokratické strany v Íránu, jejímž členem byl jeho zesnulý bratr. Žalobce má proto za to, že jeho výpověď je konzistentní a neobsahuje žádné rozpory. Zároveň jeho žádost o mezinárodní ochranu nelze považovat za účelovou či zjevně nedůvodnou.

11. Žalovaný tedy neprokázal, že by v případě žalobce nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření.
12. Nakonec žalobce zdůrazňuje, že zajištění je prostředkem *ultima ratio*, a to obzvlášť v podmínkách příjímacího střediska, kde jsou žadatelé umístěni za mřížemi v uzavřeném objektu v suterénu areálu letiště s umělým osvětlením bez oken. Jediným venkovním prostorem je malý dvorek obehnaný betonovým plotem a k tomu všemu i všudypřítomný hluk z leteckých motorů. I s přihlédnutím k tomu je třeba pečlivěji uvažovat o alternativních opatřeních a k zajištění v příjímacím středisku přistupovat jen v krajních případech a jen na nezbytně nutnou dobu. Žalobce je ve středisku jediným žadatelem o azyl, je izolovaný a pracovníci střediska se s ním prakticky nedomluví, proto s ním nemohou provádět socializační aktivity. Jeho psychický stav je proto velmi křehký.
13. **V doplnění žaloby** žalobce uvádí, že výzva k poskytnutí údajů a předvolání k pohovoru byly psané latinkou v kurdském jazyce v dialektu kurmándží. Žalobce však nehovoří dialektem kurmándží, nýbrž dialektem sorání, nadto neumí číst latinku. Na základní úrovni ovládá pouze arabský skript v dialektu sorání. Žalobce tedy obdržel informace, kterým nerozumí. Rovněž během pohovoru byl přítomný tlumočník z jazyka kurdského, který však hovořil dialektem kurmándží. Žalobce si proto s tlumočníkem rozuměl velice špatně a museli se vzájemně často opakovat, aby se pochopili. Tvzení uvedené v protokolu, že si žalobce s tlumočníkem bez problému rozuměli, je šablonovité a předpřipravené v zápisu o pohovoru pro všechny žadatele. Osoby, s nimiž je veden pohovor bez zástupce a které nebyly informovány o tom, že mohou tlumočníka odmítnout, nemají šanci tlumočníka zpochybnit. Z protokolu o pohovoru, který má zástupkyně žalobce již k dispozici, je zřejmé, že informace poskytované žalobcem a odpovědi na otázky jsou neobvykle kusé. Tlumočník žalované navíc používá výrazy „pašerák“ a „pašování“, ačkoliv profese *kolberů* je v Kurdistátu institut svého druhu, jenž nemá překlad do českého jazyka. Žalobce při pohovoru popsal zabití svého bratra, který byl členem Kurdské demokratické strany a také to, že bratra i ostatní členy dlouhodobě podporoval. Roznášel také jejich letáky a informační materiály („papíry“). Celá vesnice byla plná *kolberů*. Někdo ve vesnici *kolbery* udal a žalobce se obával, že ho zatknou, neboť je Kurd, *kolber* a podporuje Kurdskou demokratickou stranu. Žalobce tedy nevnímá ve své výpovědi žádný rozpor, který by nebylo možné vysvětlit za přítomnosti tlumočníka, se kterým se domluví ve své řeči tak, aby informace nebyly ztraceny v překladu.

14. Závěrem upozorňuje na porušení procesních práv v řízení vedeném ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce při úkonu seznámení se s podklady odevzdal žalovanému písemnou žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný si žalobcovu žádost přečetl, avšak nezaložil ji do spisu a vrátil ji žalobci. Následně do protokolu o seznámení se s podklady poznamenal, že se žalobce k podkladům vyjádřit nechtěl.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posouzení individuálních aspektů žalobcova případu. Žalovaný své závěry náležitě odůvodnil, přičemž nespatřuje vadu ani ve zmiňované judikatuře. Odkazuje proto na obsah napadeného rozhodnutí.
16. Dále namítá, že pohovor se žalobcem ani úkon poskytování údajů k žádosti se nekonaly předčasně. Výzva i předvolání byly žalobci doručeny dne 23. 10. 2024, tedy v souladu s § 10 odst. 1 zákona o azylu 2 pracovní dny před konáním daných úkonů dne 25. 10. 2024. Dle žalovaného nelze aplikovat § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť provedení těchto úkonů není vázáno na lhůtu.
17. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 73 odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto žalobu věcně projednal, k čemuž je místně příslušný podle § 73 odst. 6 zákona o azylu.
19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), neboť v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost nepovolení vstupu a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS., a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
20. Napadené rozhodnutí přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi [viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023-22, bod 6]. Vady, ke kterým musí přihlídnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů, však soud neshledal.
21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 větou třetí zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě jednání nenavrhli a soud jej nepovažoval za nezbytné.
22. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.
23. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém

středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

24. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
25. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval do České republiky bez dokladů. Údaje ke své osobě uvedl v čestném prohlášení. Uvedené údaje však nebylo možné ověřit žádnými doklady ani lustrací v příslušných evidencích. Žádný z účastníků přitom nerozporuje naplnění účelu zajištění dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, tedy spolehlivé zjištění a ověření totožnosti žalobce. Námitky žalobce směřují výlučně proti tvrzení žalovaného, že v jeho případě nelze účinně uložit zvláštní opatření. Domnívá se, že napadené rozhodnutí je založené na nesprávné úvaze (a judikatuře) spočívající v tom, že zaprvé vědomé prokázání se padělaným či pozměněným dokladem a zadruhé rozpory ve výpovědi žalobce, snižují věrohodnost osoby žalobce natolik, že v jeho případě není možné uložit jiné alternativy k zajištění.
26. Soud se proto bude zabývat tím, zda bylo možné žalobci účinně uložit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Úvodem však musí žalobce opravit, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že se žalobce během letu z Kypru do Prahy prokázal padělaným či pozměněným dokladem. Poukazoval pouze na skutečnost, že žalobce musel vystupovat pod jinou (ať už pravou či falešnou) identitou, než jakou uvedl v čestném prohlášení, neboť žalovaný v seznamu cestujících dané linky nenašel osobu vystupující pod uváděnou totožností. Touto skutečností žalovaný správně odůvodnil, proč nelze přihlídnout k čestnému prohlášení. Neúčinnost uložení zvláštních opatření žalovaný odůvodnil tím, že žalobce přicestoval neoprávněně, bez dokladu totožnosti a bez víza. Cestoval nelegálně s pomocí převaděče. Jeho výpověď byla nekonzistentní a vykazovala rozpory. Rovněž argumentoval tím, že žalobce utekl, ze země původu, neboť se obával zatčení za pašování zboží, tedy za obecně kriminální jednání.
27. Soud předesílá, že není jeho úkolem přezkoumávat správnost žalobcem zpochybněných závěrů rozsudků správních soudů, jimiž bylo dovozeno, že vědomé prokázání se padělanými doklady je natolik závažné porušení právních předpisů, že značně zužuje prostor pro udělení zvláštního opatření. Navíc to není pro danou věc relevantní, neboť projednávaná věc se netýká problematiky prokazování se falešnými doklady. Přesto je namístě žalobce upozornit na to, že správní soudy ve všech zmíněných rozsudcích pečlivě posuzovaly kontext každého jednotlivého případu.
28. V rozsudku č. j. 4 Azs 128/2023-35 Nejvyšší správní soud konstatoval, že omezení osobní svobody cizince žádajícího o mezinárodní ochranu nesmí být automatismem, protože musí rozhodnutí o zajištění cizince vždy předcházet posouzení, zda nelze zajistit řádný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu mírnějšími prostředky podle § 47 zákona o azylu. V daném případě pak *na základě kombinace několika faktorů* dospěl k závěru, že cizinci nebylo možné účinně uložit zvláštní opatření. Těmito faktory byla nejen skutečnost, že se cizinec prokázal pozměněným dokladem totožnosti, ale též účelovost jeho jednání, kdy se pokusil neoprávněně vniknout na území České republiky a teprve po neúspěchu tohoto pokusu podal žádost o mezinárodní ochranu a dále skutečnost, že cílem jeho cesty byla Itálie.

Jedním z faktorů tak byla i důvodná obava, že cizinec nevyčká na výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany a neoprávněně vstoupí na území jiného státu Evropské unie (Itálie). Žalobcem zpochybňovaný odkaz na rozsudek č. j. 10 Azs 252/2017-89 měl pouze upozornit na závažnost jednání spočívajícího v prokázání se padělanými doklady, které mimo jiné naplňuje skutkovou podstatu trestného činu a zavdává pochybnosti o spolehlivosti cizince. Není tedy pravdou, že Nejvyšší správní soud v uvedeném případě rozhodl o nemožnosti uložení zvláštních opatření výlučně z toho důvodu, že se cizinec prokázal pozměněným dokladem.

29. Stejně skutkové okolnosti nastaly též v případě rozsudků zdejšího soudu č. j. 45 A 5/2023-27 a 48 A 5/2023-25, kdy cizincům nebylo možné účinně uložit zvláštní opatření nejen z důvodu vědomého prokázání se pozměněným či padělaným dokladem, ale též s ohledem na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu a důvodnou obavou z toho, že cizinci opustí Českou republiku ještě před skončením řízení o mezinárodní ochraně, neboť při pohovoru uvedli, že jejich cílovou zemí je jiný členský stát Evropské unie (konkrétně se jednalo o Německo a Francii). Zdejší soud naopak v obou rozsudcích zdůraznil, že prokázání se padělaným či pozměněným dokladem není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38), takto závažné protiprávní jednání je však považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.
30. V rozsudku č. j. 48 A 8/2024-33, se zdejší soud nezabýval nemožností uplatnění zvláštních opatření, jak tvrdí žalobce, ale zejména naplněním podmínek ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, tj. že nebyla spolehlivě zjištěna totožnost cizince. Konstatoval přitom, že nebylo možné přihlédnout k čestnému prohlášení o totožnosti cizince, neboť jeho věrohodnost byla snížena tím, že vystupoval pod falešnou identitou a prokázal se pozměněným dokladem. Navíc cizinec nepředložil jiný doklad totožnosti a žalovaný tuto nemohl ověřit ani lustrací v evidencích.
31. Nakonec též v rozsudku č. j. 44 A 16/2017-41 zdejší soud usoudil, že vědomé prokazování se padělaným či pozměněným dokladem postačuje k závěru o tom, že uplatnění zvláštních opatření by nebylo účinné v kontextu dalších faktorů. V tomto případě cizinka navíc nerespektovala povinnost vycestovat z území České republiky po skončení platnosti víza a nelegálně zde pobývala přibližně 15 let.
32. Obecně k zvláštním opatřením podle § 47 zákona o azylu soud uvádí, že tato mohou být účinná pouze za předpokladu, že jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění, a to i bez fyzického zajištění žadatele. Je tudíž třeba zvážit, zda by uložení zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje, v projednávané věci tedy spolehlivé zjištění a ověření totožnosti žalobce. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení je rovněž namístě zohlednit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování, případné předchozí protiprávní jednání, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu a respektování veřejnoprávních povinností (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38).
33. Zvláštní opatření spočívající v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení

žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žalobce po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území České republiky, popřípadě jiných členských států Evropské unie, v ilegaltě, aniž by byla zjištěna jeho totožnost. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému. Za těchto okolností je nezbytné posoudit spolehlivost žalobce, resp. zda lze očekávat, že by v případě uložení zvláštního opatření žalobce dodržoval s tím spojené povinnosti a spolupracoval se správními orgány za účelem zjištění jeho totožnosti a následně v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

34. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především to, že žalobce přicestoval na území České republiky neoprávněně s pomocí převaděče, bez dokladu totožnosti a bez víza. Soud si je vědom toho, že dle čl. 31 Ženevské úmluvy nelze uprchlíky stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost na území, pokud přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, a to za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáže dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Nelze však odhlédnout od toho, že Česká republika není první bezpečnou zemí, na jejíž území žalobce vstoupil. Přicestoval totiž letecky z Kypru, který je bezpečnou zemí. Tam se měl žalobce přihlásit úřadům ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy a požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce však místo toho přiletěl do České republiky. Žalovaný přitom zjistil, že v seznamu cestujících daného letu nebyla žádná osoba vystupující pod žalobcem uváděnou totožností. Z toho lze dovodit, že žalobce se pro cestu letadlem buď prokázal jinou totožností, nebo se s pomocí převaděče dostal do letadla, aniž by prošel kontrolou a musel se prokázat. V obou případech se jedná o velice nežádoucí jednání, jež snižuje spolehlivost žalobce. Popsaného jednání se totiž dopustil již na území Evropské unie za účelem tranzitu z jedné bezpečné země do druhé (z Kypru do České republiky), tedy v momentě, kdy mu žádné pronásledování ani jiné nebezpečí již nehrozilo.
35. Ačkoliv soud nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že celá žalobcova výpověď je nekonzistentní a rozporná, musí poznamenat, že skutečně vykazuje určité nejasnosti. Není z ní totiž zřejmé, jak žalobce vstoupil na území Evropské unie, neboť k dotazu žalovaného, jak se dostal na ostrov Kypr, uvedl, že neví a že asi jel kamionem. Žalobce též nevěděl, jaký měl v zemi původu doklad totožnosti s odůvodněním, že umí přecíst pouze své jméno. Předtím však tvrdil, že umí arabské písmo a přečetl si poučení psané v sorání. Určité rozpory vykazuje též část, v níž žalobce uváděl, že s sebou nemá doklady, neboť nebyl zrovna doma, když mu strýc volal, že musí utéct. Později během pohovoru však zmínil, že již byl na cestě za převaděčem (tedy připraven vycestovat z vlasti), když mu strýc volal, aby ho informoval o tom, že se v jejich vesnici zatýká a varoval žalobce, aby se nevracel. Žalobce tudíž nedokázal objasnit ani to, proč u sebe nemá doklad totožnosti.
36. Rovněž výpověď ohledně zatčení žalobcova bratra je nekonzistentní. Nejprve žalobce uvedl, že došlo k obklíčení celé vesnice, přičemž byl zatčen nejen jeho bratr, ale i jiní lidé. Následně však uvedl, že bratra zatkli mimo vesnici, když se schovával před úřady, protože byl členem Kurdské demokratické strany. Nakonec sdělil, že se bratr neschoval, ale byl zatčen venku na pastvě, když pásł ovce. Ostatní lidé z vesnice a sousedi byli zatčeni jindy. Nesrovnalosti panují též kolem toho, z jakého důvodu nebyl zatčen též sám žalobce. K tomu nejprve uvedl, že utekl. Následně sdělil, že úřady nevěděly, že tam je a následně konstatoval, že ho nezatkly, neboť „na něj nic neměly“. Zároveň žalobce tvrdí, že on a celé jeho rodina je proti íránskému režimu, které je dle jeho slov teroristický, avšak nezná žádné konkrétní íránské bezpečnostní složky.

37. Soud nevylučuje, že některé nesrovnalosti v žalobcově výpovědi mohou být důsledkem nepřesného tlumočení, pokud žalobce mluví jiným dialektem kurdštiny než tlumočník, nikoli však v takové míře. Z protokolu o pohovoru totiž nevyplývá, že by si žalobce a tlumočník vzájemně nerozuměli. Naopak je zřejmé, že v některých ohledech je výpověď žalobce naprosto jasná a konzistentní (např. důvod odchodu z vlasti, činnost žalobce jakožto *kolbera*, jeho politické přesvědčení). Zároveň žalobce v žalobě neobjasnil žádnou z uvedených nejasností a ani netvrdil, jak tyto mohly být zkresleny nepřesným či dokonce nesprávným tlumočením.
38. Soud se tedy ztotožňuje s posouzením žalovaného, že uvedené nejasnosti a částečné nekonzistence žalobcovy výpovědi dále snižují věrohodnost a spolehlivost osoby žalobce. Upozorňuje však na to, že žalovaným konkrétně uváděný rozpor ohledně důvodu odchodu žalobce z vlasti, soud neshledal. Dle protokolu o poskytnutí údajů je důvodem podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu skutečnost, že chce žít v míru a bezpečí, hlavně se nechce vrátit. Informaci o tom, že je příznivcem Kurdské demokratické strany, jejíž členem byl jeho bratr, žalobce uvedl v kolonce politické přesvědčení, nikoliv jako důvod odchodu z vlasti. Během pohovoru pak žalobce uvedl, že odcestoval ze země původu, neboť se obával o svůj život. Rovněž upřesnil, že jeho bratr byl zatčen za členství v Kurdské demokratické straně, kterou žalobce sice podporuje, ale není jejím členem. Zatčení se obává z toho důvodu, že vykonával činnost *kolbera*, přičemž kromě běžných věcí pašoval i letáky strany. Tyto informace nejsou rozporné, naopak se vzájemně doplňují.
39. Soud připouští, že činnost *kolbera* je v daném regionu specifická a nelze ji zjednodušeně chápat jako „pašeráctví“, stejně tak nelze bez dalšího považovat za obecně kriminální jednání. Je totiž třeba přihlídnout k obecně známé skutečnosti, že kurdská menšina je v Íránu utlačovaná a nemá mnoho možností, jak se uživit. Na druhou stranu je však třeba zohlednit i skutečnost, že nedeklarovaná přeprava zboží (byť jinak legálního, např. potravin, letáků, hygienických potřeb) přes hranice států je ve většině zemí považováno za nelegální činnost obcházející celní či např. hygienické předpisy. I v České republice taková činnost může naplnit skutkovou podstatu trestného činu porušení předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 261 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Žalobce sám tvrdí, že činnost *kolberů* v Íránu je na hranici legality. Je přitom otázkou, zda zrovna žalobce, jehož rodiče jsou zemědělci a bratr byl pasák ovcí, byl v pozici, kdy se nemohl uživit jinak než pašováním zboží přes hranice. Skutečnost, že žalobce tuto činnost vykonával, tudíž skutečně může svědčit o nerespektování veřejnoprávních pravidel a povinností.
40. Soud proto uzavírá, že vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem (tj. že žalobce přicestoval neoprávněně a bez dokladů, nepřihlásil se úřadům v první bezpečné zemi, v rámci území Evropské unie cestoval letadlem, přičemž se buď prokázal jinou totožností, nebo se vůbec neprokázal a cestoval „na černo“, dále s ohledem na řadu nejasností v jeho výpovědi a výkonu činnosti na hraně legality) existují důvodné obavy, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření nemusel dodržovat povinnosti s nimi spjaté (tj. vyčkat v pobytovém středisku do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu či osobně se hlásit ministerstvu) ani spolupracovat se správními orgány za účelem zjištění jeho totožnosti. Obavy z nespolečné a neplnění zvláštních opatření přitom žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Žalovaný sice závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření odůvodnil stručně, ale s ohledem na povahu řízení a skutkové okolnosti dostatečně. Hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností.

41. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit neútešné podmínky přijímacího střediska, ani skutečnost, že žalobce je izolovaný a pracovníci střediska se s ním jen špatně domluví.
42. Soud neshledal důvodná ani namítaná procesní pochybení.
43. Podle § 10 odst. 1 věty první zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se na písemnou výzvu ministerstva *doručenou nejméně 2 pracovní dny předem* dostavit k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
44. Dle § 23 odst. 4 věty první zákon o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání *doručené* žadateli o udělení mezinárodní ochrany *nejméně 2 pracovní dny před* konáním pohovoru.
45. Jelikož přímo z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že výzva a předvolání musí být žadateli *doručeny* nejméně 2 pracovní dny před konáním daného úkonu, den doručení se do této dvoudenní lhůty započítává. Neuplatní se tedy § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu. V projednávaném případě se úkony poskytnutí údajů k žádosti a pohovor konaly v pátek 25. 10. 2024, přičemž 2 pracovní dny předem, tj. ve středu 23. 10. 2024, byla žalobci doručena výzva i předvolání. Zákonem stanovená lhůta byla dodržena.
46. Obecně lze souhlasit s tím, že 2 dny nemusí být dostatečné k zajištění právního poradenství, nicméně řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti je specifické právě zkrácenými lhůtami, které tíží především správní orgány. Ministerstvo musí rozhodnout o nepovolení vstupu na území do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (§ 73 odst. 3 zákona o azylu). Za těchto okolností musí být poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovor s žadatelem, tj. úkony nezbytné pro vydání rozhodnutí, provedeny co nejdříve. Zákon přitom umožňuje konání těchto úkonů 2 pracovní dny po doručení výzvy a předvolání.
47. Co se týče dalších procesních námitek, soud ze správního spisu zjistil, že výzva i předvolání doručené žalobci byly psané latinkou v jazyce kurdsém, dialektu kurmándží. Žalobce přitom během pohovoru uvedl, že umí číst pouze arabské písmo, pročez obsahu výzvy a předvolání nerozuměl. Dodal ovšem, že k výzvě a předvolání obdržel též poučení v sorání, které si přečetl a na jehož základě výzvu a předvolání podepsal. Zmíněné poučení není součástí správního spisu, nicméně výzva i předvolání jsou žalobcem skutečně podepsané a datované. Zároveň tvrzení o poučení uvedl při pohovoru sám žalobce. Soud proto nemá důvod zpochybňovat existenci takového poučení. Žalobce se k úkonu poskytnutí údajů k žádosti i k pohovoru náležitě dostavil, aniž by proti výzvě či předvolání cokoliv namítal. Uvedené procesní pochybení proto nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
48. Žalobce rovněž namítá, že si s ustanoveným tlumočnickem během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu špatně rozuměl, neboť mluví jiným dialektem. Tato skutečnost mohla mít vliv na konzistenci jeho výpovědi. Ze správního spisu je zřejmé, že pro úkony spojené s řízením o udělení mezinárodní ochrany byl ustanoven tlumočnick pro jazyk kurdský, aniž by bylo specifikováno, jakým dialektem tlumočnick hovoří. Protokol o pohovoru obsahuje obecné konstatování, že si žalobce s tlumočnickem bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Jedná se však o obecné konstatování předepsané v každém protokolu, které nemusí odpovídat realitě. Soud dal žalobci za pravdu v tom, že část nesrovnalostí jeho výpovědi může do jisté míry pramenit z nepřesného tlumočení (srov. bod 37 tohoto rozsudku). Především činnost *kolbera* nelze bez dalšího zužovat na pouhé

pašování věcí přes hranice (srov. bod 39 tohoto rozsudku). Poukázal však i na jiné nejasnosti v žalobcově výpovědi, které s tlumočením nesouvisí (např. jakým způsobem žalobce přicestoval do Evropské unie, z jaké důvodu u sebe neměl doklad totožnosti, jaký doklad měl v Íránu, z jakého důvodu nebyl žalobce zatčen spolu s bratrem). Soud připouští, že řízení mohlo být zatíženo vadami v tlumočení. Připomíná však, že procesní vada může vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75), neboť není důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49). Soud přitom výše vysvětlil, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za správné i přesto, že žalobce vykonával činnost *kolbera* (nikoliv pašeráka). Tato procesní vada proto nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

49. Poslední výtku spočívající v tom, že žalovaný do správního spisu vedeného ve věci mezinárodní ochrany nezaložil žalobcovu žádost o stanovení lhůty pro vyjádření a do protokolu o seznámení s podklady uvedl, že žalobce se k nim vyjádřit nechce, soud nemohl přezkoumat. Předmětem tohoto řízení totiž není přezkum rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nýbrž přezkum napadeného rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Soud navíc tvrzení žalobce nemohl ověřit, neboť žalovaný soudu předložil pouze část správního spisu týkajícího se nepovolení vstupu na území, nikoli správní spis týkající se žádosti o mezinárodní ochranu (to však žalovanému nelze vytýkat). Z předložené žádosti o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům přitom nelze dovodit, zda žalobce tuto žalovanému skutečně odevzdal. Rovněž z uvedeného nelze zjistit, zda žalovaný následně žalobci opravdu znemožnil vyjádření k podkladům rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Pokud by žalovaný žalobci odepřel možnost vyjádřit se, jednalo by se o vážnou vadu řízení způsobující porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Taková vada by však měla vliv na zákonnost rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nikoliv však rozhodnutí napadeného.

Závěr a náklady řízení

50. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. listopadu 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
Samosoudce